

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa M. S.A. w Ł.
przeciwko A. D.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 stycznia 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 30 października 2013 r., sygn. akt XXI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 października 2013 r. Zarzucił naruszenie prawa materialnego art. 124 § 3 k.p., § 8 ust. 1 w zw. z § 22 ust. 2, 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 października 1974 r. w sprawie wspólnej odpowiedzialności pracowników za powierzone mienie (Dz.U. z 1996 r. Nr 143, poz. 663) oraz przepisów postępowania – art. 382 k.p.c., 229 k.p.c., art. 230 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Jako podstawę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 398³ § 3 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. oraz 230 k.p.c. W ocenie skarżącego możliwość podniesienia naruszenia art. 229 k.p.c. oraz 230 k.p.c. jako podstawy kasacyjnej wymaga wykładni, ponieważ wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Wskazał w tym kontekście na następujące orzeczenia Sądu Najwyższego – wyrok z dnia 10 stycznia 2008 r., IV CSK 404/07, Lex Polonica nr 5108381 oraz wyrok z dnia 19 maja 2011 r., I CNP 55/10, Lex Polonica 6365323).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328). Ma to ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147). Z publiczną funkcją skargi kasacyjnej wiąże się wyeliminowanie z zakresu kontroli kasacyjnej kwestii prawidłowości ustalenia stanu faktycznego sprawy oraz oceny dowodów, choćby naruszenie przepisów postępowania w tym zakresie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (postanowienie SN z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76, wyrok SN z dnia 26 maja 2006 r., V CSK 97/06, Lex Polonica nr 408818)

Odnosząc się do wskazanej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, należy zaznaczyć, że nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli przepisy te były przedmiotem licznych interpretacji Sądu Najwyższego zawartych w wielu orzeczeniach (postanowienie z dnia 19 kwietnia 2004 r., I PK 698/03, niepubl.). Przy czym różne rozstrzygnięcia sądów występujące w odmiennych stanach faktycznych nie oznaczają rozbieżności w orzecznictwie (postanowienie z dnia 18 czerwca 2004 r., II CZ 65/04 niepubl.). Dodatkowo, na rozbieżność orzecznictwa jako przesłankę przyjęcia kasacji do rozpoznania można powołać się wtedy, gdy istnieją co najmniej dwa rozbieżne orzeczenia dotyczące tej samej kwestii prawnej (zob. postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2005 r., III PK

91/04, niepubl.). Potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów – jako przesłanka uzasadniająca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istnieje wtedy, gdy od wyników tej wykładni zależy rozstrzygnięcie skargi kasacyjnej (por. postanowienie SN z dnia 10 lipca 2007 r., II UK 42/07, LEX nr 898438.).

Mając na uwadze powyższe, odnosząc się do wskazanej przez skarżącego przyczyny uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, po pierwsze należy zaznaczyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego rozstrzygnięto problem dopuszczalności podniesienia naruszenia art. 229 k.p.c. oraz art. 230 k.p.c. jako podstawy kasacyjnej (postanowienie SN z dnia 30 czerwca 2006 r., V CSK 146/06, Lex Polonica nr 2112040, wyrok SN z dnia 10 stycznia 2008 r., IV CSK 404/07, Lex Polonica nr 5108381, wyrok SN z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, Lex Polonica nr 8387441, wyrok SN z dnia 9 października 2014 r., I CSK 544/14, LEX nr 1541040). W orzeczeniach tych Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdził, że zakresem wyłączenia przewidzianego w art. 398⁸ § 3 k.p.c. objęte są art. 228 § 1, art. 229 i art. 230 k.p.c. Po drugie, wyrok z dnia 19 maja 2011 r., I CNP 55/10, w którym, zdaniem skarżącego, Sąd Najwyższy dopuścił możliwość sformułowania jako podstawy kasacyjnej naruszenia art. 229 k.p.c. oraz art. 230 k.p.c., został wydany w sprawie o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. W sprawie tej zarzut naruszenia art. 229, 230 k.p.c. powiązany z art. 176 ust. 1 Konstytucji nie stanowił jedyne zarzutu mającego uzasadniać stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. Warto w tym miejscu wskazać na stanowisko Sądu Najwyższego, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia ograniczona tylko do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów jest niedopuszczalna, jako nieoparta na ustawowej podstawie (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05; z dnia 9 maja 2005 r., V CNP 2/05, niepubl.; z dnia 28 marca 2006 r., V CNP 55/06, Lex Polonica nr 8600008, postanowienie SN z dnia 27 września 2013 r., V CNP 90/12, Lex Polonica nr 7521397). Tym samym wywodzone przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie opierają się na porównaniu spraw o odmiennych stanach faktycznych oraz dotyczących innych procesowych środków prawnych.

Niezależnie od powyższego, skarżący nie uzasadnił, że od wyniku wykładni art. 398³ § 3 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. oraz 230 k.p.c. zależy rozstrzygnięcie skargi kasacyjnej. Analiza zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego oraz skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że zarzut naruszanie art. 229 k.p.c. oraz 230 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. odnosi się do sposobu ustalenia przez Sąd Okręgowy okoliczności niepowiadomienia pozwanej o inwentaryzacji. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika natomiast, że Sąd okoliczność tą ustalił na podstawie dowodów z dokumentów. Uwzględniając powyższe, nawet gdyby twierdzenie skarżącego, że wykładnia art. 398³ § 3 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. oraz 230 k.p.c. wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów było uzasadnione, to od wyników wykładni tych przepisów nie zależy rozstrzygnięcie skargi kasacyjnej.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.